

ABRvS van 16 januari 2013, LJN: BY9175, zaaknr. 201208653/1/R3 en 201208653/2/R3

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=BY9175>

Trefw.: voorlopige voorziening, kortsluiting, kennisgeving ontwerp-bestemmingsplan op ten minste één niet-elektronische, geschikte wijze, toelichting in huis-aan-huisblad

Art.: 3:11, lid 1, 3:12, lid 1, 3:15, lid 1, 2:14, lid 2, en 8:86, lid 1, Awb

Samenvatting

Naar de Afdeling in haar uitspraak van 15 augustus 2012, JB 2012/222, heeft overwogen komt het bestuursorgaan bij de toepassing van artikel 3:12, eerste lid, van de Awb een zekere vrijheid toe, mits aldus een geschikte wijze van kennisgeving van het ontwerpbesluit plaatsvindt. De artikelen 2:14, tweede lid, en 3:12, eerste lid, Awb dienen in onderlinge samenhang aldus te worden uitgelegd dat op grond daarvan vereist is dat op tenminste één niet-elektronische, geschikte wijze als bedoeld in artikel 3:12, eerste lid kennis wordt gegeven, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. In het voorliggende geval is de kennisgeving van ter inzage leggen van het ontwerp-bestemmingsplan niet gepubliceerd in een gemeentelijk huis-aan-huisblad. In plaats daarvan is volstaan met de publicatie in dit medium van een algemene toelichting op de digitale publicatie van bekendmakingen c.a. en de beschikbaarheid daarvan bij de receptie van het stadhuis en bij de bibliotheken.

De voorzitter oordeelt dat deze toelichting niet kan worden aangemerkt als een kennisgeving als bedoeld in artikel 3:12, eerste lid, van de Awb, aangezien de zakelijke inhoud van het ontwerpplan daarin niet is vermeld. Ook overigens is met de bovenstaande werkwijze niet voldaan aan het vereiste dat het gemeentebestuur op ten minste één niet-elektronische, geschikte wijze kennis moet geven van het ontwerpplan. Het beschikbaar stellen van kopieën van het Gemeenteblad bij de receptie van het stadhuis en bij de bibliotheken en het desgevraagd per post toezenden van het Gemeenteblad is naar het oordeel van de voorzitter geen geschikte wijze van kennisgeving als bedoeld in artikel 3:12, eerste lid, van de Awb aangezien daarmee niet is voldaan aan de voorwaarde dat de kennisgeving daadwerkelijk diegenen kan bereiken die naar verwachting bedenkingen kunnen hebben tegen het ontwerpbesluit. gelet hierop heeft de kennisgeving van het ontwerpplan in dit geval plaatsgevonden in strijd met artikel 3:12, eerste lid, van de Awb.

Noot

1. Na de hiervoor opgenomen uitspraak is nog een tweede uitspraak over dezelfde rechtsvraag gepubliceerd. Zie ABRvS van 27 februari 2012, LJN: BZ2502, zaaknrs. 201205027/1/R1 en 201205383. Deze noot heeft betrekking op beide uitspraken.

In mijn noot bij de Afdelingsuitspraak van 15 augustus 2012, JB 2012/222, waarop beide uitspraken voortborduren, heb ik al aangegeven dat de publicatieplicht in dagbladen en huis-aan-huisbladen uit een oogpunt van kostenbesparing bij de gemeenten momenteel sterk onder druk staat. Kort gezegd: men wil er van af. In deze twee uitspraken oordelen de voorzitter in het kader van een voorlopige voorziening en de Afdeling op grond van de artikelen 3:12, eerste lid, en 2:14, tweede lid, in onderlinge samenhang, over de toelaatbaarheid van twee nieuwe varianten met betrekking tot de kennisgeving van ter inzage leggen van (ontwerp-)bestemmingsplannen.

2. De variant-Waalwijk in de hiervoor opgenomen uitspraak betreft de combinatie van een algemene mededeling in een huis-aan-huisblad over de beschikbaarheid van officiële bekendmakingen en de daadwerkelijke mogelijkheid van kennisneming via: (a) de elektronische publicatie van officiële bekendmakingen in het elektronische Gemeenteblad op de website van de gemeente, (b) de beschikbaarstelling van een digitaal abonnement op deze bekendmakingen, (c) de beschikbaarstelling van computerfaciliteiten in het stadhuis en de bibliotheken, (d) de (digitale?) publicatieborden bij de ingang van het stadhuis, (e) beschikbare kopieën van de laatst verschenen officiële bekendmakingen bij de receptie van het stadhuis en bij de bibliotheken

alsmede (f) het op verzoek per post toezenden van een kopie van de officiële bekendmakingen. Als dat geen dienstverlening is. Toch is het in de ogen van de Afdeling niet genoeg, en terecht. De toelichting in het huis-aan-huisblad is geen kennisgeving in de zin van artikel 3:12, eerste lid, Awb, omdat de zakelijke inhoud van het ontwerp plan niet is vermeld. Met deze werkwijze is niet voldaan aan het vereiste dat het gemeentebestuur op ten minste één niet-elektronische, geschikte wijze kennis moet geven van het ontwerpplan. Het neerleggen van schriftelijke kopieën van het elektronische Gemeenteblad en het desgevraagd per post toezenden hiervan is geen geschikte wijze van kennisgeving als bedoeld in artikel 3:12, eerste lid, van de Awb, “aangezien daarmee niet is voldaan aan de voorwaarde dat de kennisgeving al diegenen kan bereiken die naar verwachting bedenkingen kunnen hebben tegen het ontwerpbesluit”, aldus de voorzitter. In de hiervoor genoemde uitspraak van 27 februari 2013, voorziet de variant-Horst aan de Maas slechts in de publicatie in het huis-aan-huisblad dat in het elektronische gemeenteblad een publicatie over het ontwerpbestemmingsplan is te raadplegen. Ook hier is het springende punt dat in deze publicatie niet de zakelijke inhoud van het ontwerpbesluit is vermeld. De vermelding in het huis-aan-huisblad kan derhalve niet gelden als een kennisgeving als bedoeld in artikel 3:12, eerste lid, Awb, zodat niet is voldaan aan het vereiste dat op ten minste één niet-elektronische wijze, kennis moet worden gegeven van het ontwerpplan (artikel 2:14, tweede lid). Derhalve heeft de kennisgeving plaatsgevonden in strijd met artikel 3:12, eerste lid, van de Awb, is het beroep gegrond, en wordt het besluit van de raad vernietigd.

3. Er is één punt in deze jurisprudentie waarop ik, in aanvulling op mijn noot bij de Afdelingsuitspraak van 15 augustus 2012, nog wat nader wil ingaan. Dat is de verhouding van de artikelen 3:12, eerste lid, en 2:14, tweede lid, Awb, met name waar het gaat om de doorwerking van laatstgenoemde bepaling: “Tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald, geschiedt de verzending van berichten die niet tot een of meer geadresseerden zijn gericht, niet uitsluitend elektronisch.” Uitgangspunt van de Afdeling is dat genoemde artikelen in onderlinge samenhang dienen te worden uitgelegd. De facto wordt echter artikel 2:14, tweede lid, toegepast, zonder dat doel en strekking van de kennisgevingsplicht in artikel 3:12, tweede lid, jo. de artikelen 3:15 en 6:13 voldoende zijn verdisconteerd. Met haar formulering van de beoordelingscriteria zet de Afdeling de deur wijd open voor nadere gemeentelijke regelgeving op grond waarvan varianten zoals hiervoor geschetst wel als “geschikte wijze van kennisgeving” in de zin van artikel 3:12, eerste lid, kunnen worden aangemerkt. De vraag dringt zich op of een dergelijke digitalisering van deze kennisgevingsplicht zich verdraagt met doel en strekking ervan, in het perspectief van de reële en blijvende digitale kloof. Het gaat om twee Awb-bepalingen, dus van gelijke rang, echter met een verschillende inhoud, waarbij de bestuursrechter over een zekere beoordelingsmarge beschikt. Daarbij is mijns inziens van doorslaggevende betekenis dat de regeling van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure inherente “resultaatsverplichtingen” kent, te weten de geschiktheid van de kennisgeving om alle burgers in de gelegenheid te stellen te participeren in het besluitvormingsproces alsmede om hun belangen in bezwaar en beroep te kunnen behartigen. Ik pleit dus voor een wat andere benadering op dit punt, dat wil zeggen een continuering van de kennisgevingsplicht in dag- en/of huis-aan-huisbladen, op basis van doel en strekking van Afdeling 3.4., nader ingekleurd op basis van het gelijkheidsbeginsel. Bovendien is het rechtszekerheidsbeginsel daarmee gediend. Publicaties in traditionele media zijn goed traceer- en vaststelbaar. Dat is veel minder het geval bij digitale publicaties en de feitelijke beschikbaarheid van computerfaciliteiten, kopieën e.d.

G. Overkleeft-Verburg